

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8830/2024
16.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље – противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Марјанов, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Небојша Јанчић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље – противтужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 692/23 од 27.12.2023. године, у седници одржаној 16.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље – противтужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 692/23 од 27.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 692/23 од 27.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П2 161/23 од 19.09.2023. године којом је усвојен тужбени захтев туженог – противтужиоца, тако што су одређене мере заштите од насиља у породици и забрањено тужиљи приближавање туженом на удаљености не мањој од 300 метара, осим у случајевима судских спорова који подразумевају присуство на рочиштима у року од годину дана и забрањено тужиљи даље узнемиравање сваке врсте, као и контактирање туженог у периоду од годину дана и одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља – противтужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), у вези члана 202. Породичног закона, Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су живе у ванбрачној заједници од априла 2018. до 03.04.2022. године, у стану у ..., са тужиљиних двоје мал. деце, која су сада узраста од 13 година. По престанку ванбрачне заједнице тужени је ушао у нову емотивну везу, а тужиља му је слала претеће поруке. Из извештаја Центра за социјални рад у Вршцу, датих на основу постојеће документације и разговора са странкама, произлази да партнерски однос није прекинут, посебно са тужиљине стране,

да је она повређена чињеницом да тужени има нову везу, те је мишљење Центра било да је у интересу обе странке да се изрекну мере које би их заштитиле од могућности да буду у односу и спречиле понављање и евентуалну ескалацију насиља. С обзиром да постоји узајамно психолошко насиље, у интересу обе стране је да се комуникација и било какав однос међу њима прекине. Од 26.07.2022. године, међу парничним странкама више није било контакта.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба чланова 284. став 1. 197. и 198. Породичног закона, оценили да је противтужбени захтев основан, односно да су испуњени законом прописани услови да се одреде мере заштите од насиља у породици према тужиљи, које су напред ближе наведене.

По оцени Врховног суда, неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Чланом 197. став 1. Породичног закона прописано је да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, а насиљем у породици у смислу става 2. тач. 1. и 6. овог члана, сматра се нарочито наношење или покушај наношења телесне повреде, вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање. Уколико суд утврди да постоји насиље у породици, овлашћен је, да у смислу члана 198. Породичног закона, одреди једну или више мера заштите од насиља у породици, којом се привремено забрањује или ограничава одржавање личних односа са другим чланом породице, које су одређене таксативно, по систему енумерације, тако да суд није овлашћен да одреди било коју другу меру.

Законска дефиниција насиља у породици омогућава свеобухватну заштиту, спречавање и сузбијање насиља у породици и обухвата све могуће видове испољавања насиља тј. свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање којим се угрожавају основне вредности људског бића – његов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство. Овако широко дефинисање појма насиља у породици је неопходно како би се омогућила правовремена реакција институције система на насиље у породици, тј. одређивање мере заштите од насиља у породици док оно још увек није попримило теже облике, јер се тиме може прекинути процес ескалације насиља. Сви видови насиља према члану породице у породици, између осталог наношење или покушај наношења телесне повреде, вређање, дрскост, безобзирност и злонамерност су компоненте насиља у породици, његова суштинска обележја, која га јасно разликују од дозвољеног понашања. Ови појмови представљају типичне правне стандарде, чију садржину суд треба да попуни својим судом вредности. Да би критеријуми за конкретизацију ових правних стандарда довели до адекватне и првовремене реакције на насиље у циљу његовог спречавања, неопходно је да суд покаже „нулту толеранцију“ на насиље, што подразумева да се свако понашање које одступа од стандарда „нормалног“ опхођења и комуникације са члановима породице квалификује као насиље у породици.

Правилна је оцена нижестепених судова да је извршено породично насиље, без обзира на интензитет и облик испољавања, довољан разлог за изрицање мера правне заштите, при чему треба имати у виду да породично насиље по правилу има узлазну линију у виду облика испољавања и последица које изазива, због чега је неопходно изрицање мера заштите онда када насиље још увек није попримило теже облике. Неосновано се ревизијом указује да не постоји узрочно –последична веза између понашања тужиље и угрожености туженог, с обзиром да су нижестепени судови утврдили да је тужиља претила туженом, а то која мера заштите ће се изрећи зависи од конкретне радње која представља насиље у породици, опасности која се том радњом

изазива, узнемирености члана породице због тако предузете радње, његове угрожености као и процене степена опасности од поновљеног насиља. Мишљење саме жртве о степену опасности која јој прети, утиче на избор мере заштите која ће у конкретном случају бити одређена јер је жртва та којој се заштита пружа, тако да њена субјективна процена, заснована на искуству представља фактор приликом избора мере заштите.

Осталим наводима ревизије тужила понавља наводе истакнуте у жалби, које је другостепени суд оценио, дајући за њихову оцену јасне и образложене разлоге. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**